

A LEGEND *New York Times*
bestsellerlistás szerzője

THE YOUNG ELITES

az ifjú kiválasztottak

fine ●
selection

M A R I E L U

M A R I E L U

THE
YOUNG
ELITES

az ifjú kiválasztottak

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Yang Lin nénémnek.
Mindazért, amit teszel.*

NÁLUNK NÉGYSZÁZAN HALTAK MEG. Imádkozom, hogy önök-
nél jobb legyen a helyzet. A karantén miatt a tavaszi holdün-
nep is elmaradt a városban, híján vagyunk a jelmezes felvonulások-
nak, akárcsak a húsnek és a tojásnak.

A betegségből felgyógyuló gyermekek többségénél a körzetünk-
ben meglehetősen sajátságos szövődmények maradtak vissza. Az
egyik lányka aranyszínű haja egyetlen éjszaka alatt feketére válto-
zott. Egy hatéves fiúcska arcát forradások barázdálják, pedig egyet-
len ujjal sem ért hozzá senki. Az orvos kollégák el vannak borzadva.
Arra kérem, tudassa velem mielőbb, ha hasonló jelenségeket tapasztal.
Eme szokatlan esetek elszaporodása nyugtalanító változások elő-
szele lehet, s a lehetséges következmények számbavétele a legnagyobb
aggodalommal tölt el.

Dottore Siriano Baglioniak dottore Marino Di Segnához írott levele

1348. Szelek havának 31. napja

A kenettrai Dália tartomány délkeleti járásai

1361. NYÁRELŐ 13.

Dália városa
Dél-Kenetra
Tengervidék

Van, ki gyűlöl minket, akasztófára való zsványként gondol ránk.
Van, ki retteg tőlünk, démonnak tart, máglyára vetne mindannyiunkat.
Van, ki bálványoz minket, az istenek gyermekeinek vél.
De egy *sincs*, ki ne hallott volna rólunk.
– *Ismeretlen forrás az ifjú kiválasztottakról* –

Adelina Amouteru

HOLNAP REGGEL MEGHALOK.

Legalábbis ezt mondták az inkvizítorok, mikor a cellámban jártak. Már hetek óta itt vagyok – amit csak onnan tudok, hogy számoltam, hányszor adtak ennem.

Egy nap. Két nap.

Négy nap. Egy hét.

Két hét.

Három.

Aztán már nem számoltam tovább. Az órák összefolynak, a jelentőség nélküli pillanatok láncolata változó fényekből, didergő vacogásból és a nyirkos kövek tapintásából áll, ép elmém maradékából, gondolataim összefüggéstelen suttozásából.

De holnap lejár az időm. Máglyára vetnek a piactér közepén, mindenki szeme láttára. Az inkvizítorok azt mondják, odakint már gyülekezik a tömeg.

Ültő helyemben kihúzom magam, ahogy mindig is tanították. A vállam nem ér a falhoz. Egy idő után azt veszem észre, hogy előrehátra ringatom magam, talán hogy megőrizsem az elmém épségét,

talán csak hogy felmelegedjek kissé. Egy régi altatódalt is dúdolok, amit még anyám énekelt nekem, mikor kicsi voltam. Nagyon igyekszem, hogy minél pontosabban utánozzam kedves és gyengéd hangját, de a torkomból feltörő dallam rekedten, recsegve szól, egyáltalán nem olyan, mint amire emlékszem. Ezért inkább abba hagyom.

Idelent szörnyen nyirkos minden. Az ajtó fölött a szivárgó víz barázdát vájt a kőfalba, faközöld és sötét mocsok ül benne. A hajam csimbókba tapad, a körmöm alatt alvadt vér és kosz feketélik. Szeretném tisztára sikálni. Fura, hogy életem utolsó napján csak az jár az eszemben, mennyire mocsokos vagyok? Ha a húgom itt volna, megnyugtató dolgokat suttozna nekem, mialatt a langyos vízben áztatná a kezemet.

Folyton az jár a fejemben, vajon jól van-e. Nem jött el meglátogatni.

Lehajtom a fejem, a tenyerembe temetem az arcomat. Hogyan jutottam ide?

Persze tudom jól, hogyan. Úgy, hogy egy gyilkos vagyok.

Néhány hete történt, egy viharos éjszakán, az apám házában. Nem tudtam aludni. Zuhogott az eső, a villámok fénye bevilágított a hálószobám ablakán. De még a vihar sem tudta elfojtani az odalentről felszűrődő hangokat. Apám és a vendége rólam beszélgettek, természetesen. Az apám késő éjszakai beszélgetésein mindig én voltam a téma.

Dália keleti felén, ha szóba került a családom, rögtön rám terelődött a szó. *Adelina Amouteru? Ő is azok közé tartozik, akik egy évtizede túléltek a lázat. Szegény lány. Az apjának nem lesz könnyű férjhez adnia.*

Senki nem akar engem, mert nem vagyok *szép*. Ezt nem a gőg mondatja velem, csak az őszinteség. A pesztrám egyszer azt mesélte, hogy minden férfi, aki csak egy pillantást is vethetett néhai anyámrára, most izgatottan várja, hogy a két lánya nővé érjen. A húgom, Violetta még csak tizenégy volt, de már maga a bimbózó tökély mintaképe. Tőlem eltérően Violetta anyánk derűs kedélyét és bájos ártatlanságát örökölte. Arcon csókolt, nevetett, táncolt és álmodozott. Mikor kicsik voltunk, elbújtunk a kertben, és virágokat font a hajamba. Én énekeltem neki, ő pedig játékokat talált ki.

Szerettük egymást, egykor régen.

Apánk ékköveket hozott neki, nézte, ahogy tapsikol örömeiben, mikor a nyakába akasztja őket. Díszes ruhakölteményeket vásárolt neki, amik a világ legtávolabbi pontjairól érkeztek a kikötőbe. Esténként mesét mondott neki, és jóéjtpuszival kívánt szép álmokat. Nap mint nap emlékeztette rá, milyen gyönyörű is ő, és milyen magasra emelkedik majd általa a családjunk, egy megfelelő házasság révén, és hogy akár hercegek, királyok szívét is rabul ejtheti, ha úgy akarja. Már is sorban álltak a türelmetlen kérők, hogy elnyerhessék Violetta kezét, de apánk türelemre intette őket, mondván, nem adja férjhez, amíg be nem tölti a tizenhetet. *Ez aztán a szerető atyai szív*, gondolta mindenki.

Persze Violetta sem úszhatta meg *teljesen* apánk kegyetlenségét. Szándékosan hozott túl szűk ruhákat, amik szorították, fájdalmat okozva neki. Élvezettel figyelte húgom vérző lábát, mikor feltörte a kemény, ékkövekkel kirakott cipellő, amit az ő kívánságára viselt.

Mégis, a maga módján szerette őt. Vagy ki tudja, hisz végső soron a húgom a jövedelmező befektetése volt.

Én persze más lapra tartoztam. Hisz a húgomtól eltérően, akit bar-na szeméhez illő, ragyogó fekete hajkoronával és hamvas, olajbarna

bőrrel áldott meg a sors, én selejtes áru vagyok. És a selejtes alatt azt kell érteni, hogy mikor négyéves voltam, a vérláz a tetőfokára hágott, a pánikba esett emberek Kenettra-szerte elbarikádozták az otthonaikat. De hiába. Anyám, a húgom és én is, mindhárman elkaptuk a lázat. Könnyű volt felismerni a fertőzést, furcsa foltok ütözködtek ki a bőrünkön, a hajunk és a szempillánk a színét váltogatta, és rózsaszínű, véres könnycseppek csorogtak a szemünkből. Még ma is emlékszem a betegségnek a házat belengő szagára, a konyak égő ízére az ajkamon. A bal szemgolyóm annyira megdagadt, hogy az orvosnak el kellett távolítania. Vörösen izzó késpengével és fogóval csinálta.

Szóval igen. Mondhatjuk, hogy selejtes áru vagyok.

Megbélyegzett. Egy *malfetto*.

Míg a húgom nyom nélkül felépült a betegségből, az én arcomon egy forradás maradt ott, ahol régen a bal szemem volt. Míg a húgom haja csillogóan fekete maradt, az én hajtincseim és a szempillám fura, színjátós ezüstté vált, ami a napfényben szinte egészen fehérnek tűnik, akár a hold, téli éjjelen, a sötétben pedig csillámló mélyszürke lesz, hasonlatos a fémszálakkal átszótt selyemhez.

De még így is jobban jártam, mint anyánk. Aki, ahogy a többi fertőzött felnőtt is, meghalt. Emlékszem, éjjelente az üres hálósobájában sírtam, azt kívánva, bárcsak apánkat vitte volna el a láz helyette.

Apám és titokzatos vendége még mindig odalent beszélgettek. A kíváncsiság nem hagyott nyugodni, felkeltem az ágyból, lábujjhegyen az ajtóhoz lopóztam, és résnyire kinyitottam. Halvány gyertyafény világította meg a helyiséget. Az apámat láttam odalent ülni, szemközt egy megtermett, vállas alakkal. A férfi a halántékánál már őszült, haját a tarkójánál a szokásos, rövid copfba fogta, kabátjának bársonya fekete és narancs színben csillant a gyertya fényében. Apám is bársonyt viselt, de az ő kabátja kopott volt. Mielőtt a vérláz

tönkretette az országunkat, az ő ruhája is olyan fényűző volt, mint a vendégéé. De manapság? Nehéz fenntartani a jó üzleti kapcsolatot, ha egy *malfetto* leány foltot ejt az ember családjának hírnevén.

Mind a ketten bort ittak. Komoly alkudozásban van apám, gondoltam, ha csapra ütötte az utolsó hordó jó borunkat.

Kicsit szélesebbre tártam az ajtót, és kilopakodtam a folyosóra, térdemet az államhoz húzva leültem a lépcső tetejénél. A kedvenc helyemen. Néha azt játszottam, hogy királynő vagyok, és a palotám erkélyén állva lenézek a térden csúszó alattvalóimra. De most csak lekuporodtam a szokott pózomban, és figyelmesen hallgattam az odalent folyó beszélgetést. Szokás szerint úgy igazgattam a hajamat, hogy eltakarja a sebhelyemet. A kezem esetlenül támaszkodott a legfelső lépcsőfokon. Az apám eltörte a gyűrűsujjamat, és az ferdén forrt össze. Most sem tudom vele rendszeren megmarkolni a rácsokat.

– Kérem, ne vegye sértésnek, Amouteru mester – mondta a férfi apámnak. – Ön nagyon jó hírű kereskedő volt. De azok az idők már elmúltak. Nem akarom, hogy kitudódjon, egy *malfetto* családdal üzletelek. Rossz ómen, tudja. Szóval nem igazán látom, mit tudna nekem ajánlani.

Apám arcáról nem tűnt el a mosoly. Az üzleti tárgyalás kényszeredett mosolya.

– Még mindig vannak pénzkölcsönzők a városban, akik együttműködnek velem. Ki tudom fizetni, mihelyst a kikötői forgalom felélénkül. A tamuráni selyem és fűszer iránt idén nagy a kereslet...

A férfit láthatóan nem érdekelte apám mondanivalója.

– A király egy bárgyú kutya – felelte. – És a kutyák nem tudnak országot vezetni. Attól tartok, a kikötői forgalom pangani fog az elkövetkezendő években, és az új adótörvények miatt az ön adósságai csak növekedni fognak. Hogy tudná így visszafizetni a pénzemet?

Apám hátradőlt a székben, belekortyolt a borába, és felsóhajtott.

– Csak kell lennie valaminek, amit felajánlhatok.

A férfi elgondolkodva bámulta a kezében lévő pohár bort. Durva vonásaitól kirázott a hideg.

– Meséljen nekem Adelináról! Hány kérője akadt idáig?

Apám arca elvörösödött. Mintha a bortól nem lett volna már amúgy is eléggé kipirosodva.

– Nem tolonganak Adelina kezéért.

A férfi elvigyorodott.

– Szóval senki nem jelentkezett a kis utálatosságért.

Apám arca elkomorult.

– Nem olyan sokan, mint szeretném – vallotta be.

– Mit mondanak róla?

– A kérők? – Apám az állát dörzsölte. Láthatóan feszélyezte, hogy a fogyatékoságról kellett beszélnie. – Ugyanazt mondja mind. Végül mindig oda jutunk, hogy... bélyeget visel. Mit mondhatnék, jó uram? Senki nem akarja, hogy egy *malfetto* hordja ki a gyerekeit.

A férfi bólogatva hallgatta, s megértően hümmögött.

– Hallotta a legújabb híreket Estenziából? Két nemes úr az operából tartott hazafelé, s aztán csak a szénné égett maradványaik kerültek elő. – Apám igyekezett témát váltani, remélve, hogy az idegen majd megsajnálja. – A falon égésnyomok, a testek mintha belülről égtek volna kifelé. Mindenki retteg a *malfettóktól*, uram. Még ön is vonakodik üzletet kötni velem. Képzelve magát a helyembe! Mit tehetnék?

Tudtam, miről beszél apám. Az igazán különleges *malfettókra* utalt – arra a néhány, ritka esetre, mikor a gyerekek az enyémnél sokkal szörnyűbb következményekkel gyógyultak fel a vérlázból, félelmetes, nem e világi képességekkel.

Ezekről a *malfettókról* mindenki csak suttogva beszélt; a többség rettegett tőlük, úgy vélték, démonok. Én viszont csodáltam őket. Azt mondják, képesek lángra lobbantani a levegőt. Viharos szelet támasztani. A vadállatokat engedelmességre bírni. Köddé válni. Egy szempillantás alatt megölni bárkit.

Ha valaki elég kitartóan kutakodott a feketepiacon, hozzájuthatott díszesen faragott falapocskákhoz, melyekbe az ő nevüket vészték, s úgy tartották, aki e tiltott holmit magánál tartja, azt megvédi – vagy legalábbis nem bántják. De függetlenül attól, mit gondoltak róluk, a nevüket mindenki ismerte. *A Kaszás. Magiano. A Széljáró. Az Alkimista.*

Az ifjú kiválasztottak.

A férfi a fejét ingatta.

– Én úgy hallottam, hogy még azok a kérők is, akik elutasították Adelinát, a szájukat tátva, vágyakozva bámulták őt. – Kis szünetet tartott. – Igaz, hogy a betegség nyomai... sajnálatosak. De egy szépséges lány attól még szépséges lány marad. – Furcsa fény villant a szemében, aminek láttán összeszorult a gyomrom, s az államat a térdem mögé húztam, mintha elrejtőzhetnék előle.

Az apám zavart pillantást vetett rá. Kihúzta magát a székből, borospoharával a férfi felé intett.

– Ajánlatot kíván tenni Adelina kezére?

A férfi a kabátja alá nyúlt, egy kis barna zacskót húzott elő, és az asztalra lökte. Súlyos csörrenés hallatszott. Kereskedő lányaként az ember megismerkedik a pénzzel – a hangjukból meg tudtam mondani az érmék méretét, s hogy a degeszre tömött erszény aranytallérokkel van tele. Elakadt a lélegzetem.

Míg az apám szájátva bámulta az erszény tartalmát, a férfi hátrafordult, és belekortyolt a borába.

– Tudom, hogy még nem fizette meg a koronának az örökösödési adót. Tudok az új adósságairól is. Kifizetem mindet, cserébe Adeline lányáért.

Az apám csodálkozva nézett rá.

– De hiszen magának már van felesége.

– Igen, van. – A férfi kis szünetet tartott, aztán hozzátette: – Azt nem mondtam, hogy *feleségül* akarnám venni. Mindössze azt ajánlottam, hogy ön helyett ezentúl én viselnék gondot rá.

Éreztem, hogy a vér kiszalad az arcomból.

– Maga azt... az ágyasává akarja tenni? – kérdezte az apám.

A férfi megvonta a vállát.

– Egyetlen épeszű nemesember sem választana feleségül egy ilyen megbélyegzett lányt. Amúgy sem jelenhetne meg nyilvánosan az oldalamon. Vigyáznom kell a jó híremre, Amouteru mester. De úgy vélem, meg tudunk egyezni. A leánynak lesz otthona, ön pedig megkapja az aranyat. – Felemelte a kezét. – Egy feltétellel, én *most* akarom őt, nem pedig egy év múlva. Nincs türelmem várni, míg betölti a tizenhetet.

A fülem zúgni kezdett. Se fiú, se lány nem adhatja oda magát senkinek, amíg be nem tölti a tizenhetet. A férfi azt kéri az apámtól, hogy szegje meg a törvényt. Hogy sértse meg az isteneket.

Apám felvonta a szemöldökét, de nem tiltakozott.

– Ágyas – mondta végül. – Uram, bizonyára tisztában van vele, hogy ez mit jelentene a jó híremre nézve. Ennyi erővel egy bordélynak is eladhatnám.

– És az ön jó híre jelenleg mennyire jó? A lány mennyi kárt okozott idáig a szakmai hírnevének? – Ültében előrehajolt. – És bizonyára nem arra akart célozni, hogy az otthonom nem több egy

közönséges bordélynál? Az ön Adelina lánya legalább egy nemesi családdhoz tartozna.

Ahogy figyeltem az apámat, amint belekortyol a borába, elkezdett remegni a kezem.

– Ágyas – ismételte.

– Gyorsan gondolja át, Amouteru mester! Ez egyszeri ajánlat, nem fogom megismételni.

– Adjon egy percet! – kérte apám gondterhelt arccal.

Nem tudom, meddig tartott a csend, de mikor újra megszólalt, összereztem a hangra.

– Adelina méltó párja lehet önnek. Bölcsen felismerte. Bájos leány, dacára a bélyegének, és meglehetősen... tüzes teremtés.

A férfi belekortyolt a borába.

– Majd én megszeliídem. Akkor megegyeztünk?

Lehunytam a szemem. Forogni kezdett velem a világ – elképzelttem a férfi arcát, ahogy az arcomhoz ér, a kezét a derekamon, az émelítő mosolyát.

Még csak nem is feleség. *Ágyas.*

Elborzadtam a gondolattól, és távolabb húzódtam a lépcsőtől. Valamiféle dermedt ködön át figyeltem, ahogy az apám kezét ráz a férfival, és összekocintja vele a borospoharát.

– Akkor megegyeztünk – mondta a férfinak. Megkönnyebbültnek tűnt, mint aki hatalmas tehertől szabadult meg. – Holnap az öné lehet. Csupán... annyit kérnék, hogy kezelje bizalmasan a dolgot. Nem szeretném, ha inkvizítorok kopogtatnának az ajtómon, és bírságot szabnának ki rám, amiért túl fiatalon adtam túl rajta.

– Ugyan, hisz *malfetto* – mondta a férfi. – Senki sem fog törődni vele. – Megigazította a kesztyűjét, és elegáns mozdulattal felállt

a székéből. Az apám főhajtással köszönt el tőle. – Reggel kocsit küldetek érte.

Amíg apám kikísérte az ajtóhoz, visszalopakodtam a hálósobámba, és csak álltam ott, reszketve a sötétben. Apám szavai miért döfnek így szíven még mindig? Mostanára már hozzászokhattam volna. Mit is mondott egyszer? *Ó, én szegény Adelinám*, suttogta, és megsimogatta az arcomat. *Micsoda szegény! Nézz magadra! Kinek kellene egy ilyen malfetto, mint te?*

Minden rendben lesz, próbáltam nyugtatgatni magam. *Legalább megszabadulsz az apádtól. Nem is lesz olyan rossz.* Bár tényleg így gondoltam, mégis nyomasztó súly telepedett a mellkasomra. Tisztában voltam az igazsággal. A *malfettók* feleslegesek, nem kellene senkinek. Olyan erős félelem fogott el, mint még soha. Féltedobnak, megszabadulnak tőlem, mihelyst a férfi rám un.

A pillantásom rémulten cikázott ide-oda a szobámban, míg végül megállapodott az ablakon. A szívverésem kihagyott egy pillanatra. Az eső dühödten verte az üveget, de a lecsorduló cseppeken át is tisztán láttam Dália sötétkékben fürdő látképét, a kupolás téglatornyok sorait, a macskaköves síkátorokat, márványtemplomokat, a dokkokat, hol a város pereme enyhe lejtéssel a tengerpartig ereszkedik, ahol tiszta éjjeleken aranyszínű lámpásokkal kivilágított gondolák suhannak a vízen, amerre a Kenettrát dél felől határoló vízesések dübörögnek. Aznap éjjel az óceán dühödten háborgott, fehér tajtékot vert a város horizontján, elárasztva a csatornákat.

Jó ideig álltam még ott, bámultam kifelé az eső áztatta ablakon át. Ma éjjel. Most jött el az ideje.

Az ágyamhoz siettem, lehajoltam, és kirángattam a zsákot, amit ágytakaróból csináltam. Finom ezüstnemű volt benne, villák és kések, gyertyatartók, vésett tányérok, amit könnyű pénzzé tenni, vagy

elcserélni élelemre, szállásra. Egy újabb szeretetre méltó tulajdonságom. Lopok. Hónapok óta lopkodtam a házból, amit értem, és az ágyam alá rejtettem, felkészültem a napra, amikor majd nem bírok tovább egy fedél alatt élni az apámmal. Nem volt túl sok, de úgy számoltam, ha megfelelő embereknek adom el az egészet, kaphatok érte pár aranytallért. Ami elég lesz, hogy kihúzzam pár hónapig.

Aztán a ruhásládámhoz rohantam, a selymek közé markoltam, és sietve összeszedtem a szobából minden ékszert, amit találtam. Az ezüst karpereceimet. Az anyánktól örökölt gyöngy nyakéket, ami a hűgomnak nem kellett. Egy pár zafír fülbevalót. Fogtam két hosszú selyemcsíkot, és tamuráni divat szerinti turbánt tekertem belőlük. El kellett takarjam az ezüstös hajamat menekülés közben. Lázassietséggel dolgoztam. Az ékszereket és a ruhákat begyömöszöltem a zsákba, az egészet az ágyam mögé rejtettem, és felhúztam a puha bőr lovaglósizmamát.

Aztán leültem és vártam.

Egy órával később, mikor az apám nyugovóra tért, és a ház elcsendesedett, megragadtam a zsákot. Az ablakhoz siettem, és az üvegre szorítottam a tenyeremet. A bal oldalsó szárnyat óvatosan kinyitottam és kitámasztottam. A vihar időközben kissé lecsendesedett, de az eső továbbra is elég sűrűn zuhogott, hogy elnyomja a lépteim zaját. Még egy utolsó pillantást vetettem a hátam mögé, a hálószobám ajtajára, mintha arra számítanék, hogy az apám belép rajta. *Hová mész, Adelina?* – mondaná. *Nem vár odakint semmi egy magadfajta lányra.*

Megráztam a fejem, hogy szabaduljak a hangjától. Csak bámulja majd reggel a hült helyemet, hogy odalett a legjobb esélye rendezni az adósságait. Vettem egy mély lélegzetet, és elkezdtem kimászni az ablakon. Hideg esőcseppek verték a karomat, apró tűszúrások a bőrömmön.

– Adelina?

Megpördültem a hangra. Egy lány sziluettje látszott a nyitott ajtómban – a húgom, Violetta, álmosan dörgölte a szemét. A nyitott ablakot bámulta, a zsákot a vállamon, és egy rémületes pillanatig azt hittem, hogy apánkért fog kiáltani.

De Violetta csak nézett rám némán. Büntudat tört rám, noha a látán máris neheztelés ébredt a szívemben. Ostobaság. Miért kéne sajnálatot éreznem olyasvalaki iránt, aki korábban oly sokszor figyelte, ahogy szenvedek? *Szeretlek, Adelina*, mondogatta, mikor kicsik voltunk. *A papa is szeret téged. Csak nem tudja, hogyan mutassa ki.* Miért sajnálnám a húgomat, akit oly nagy becsben tartanak?

Aztán mégis odasiettem hozzá, kézen fogtam, s az ajkára tettem az ujjamat. Nyugtalan pillantást vetett rám.

– Vissza kéne feküdnöd az ágyba – suttogetta. Az éjszaka félhomályában megcsillant a fény lágy, barna pillantásán és makulátlan, hamvas bőréen. A tökéletes szépség. – Bajba kerülsz, ha apa rád talál.

Megszorítottam a kezét, aztán a homlokához érintettem a homlokomat. Így álltunk ott egy hosszú pillanatig, egymásnak támaszkodva, mintha ismét kisgyerekek lettünk volna. Az utóbbi időben Violetta rendszerint elhúzódott tőlem, mivel apánk nem szerette, ha közel kerültünk egymáshoz. De ezúttal belém kapaszkodott. Mint ha érezte volna, hogy ez valami más.

– Violetta – suttogettam –, emlékszel rá, mikor hazudtál apánknak, hogy ki törte össze a kedvenc vázáját?

Húgom a vállamnak dőlve bólintott.

– Most ismét meg kell tenned értem. – Eloltam magamtól, hogy a füle mögé simíthassam a haját. – Ne szólj neki!

Nem válaszolt, csak nyelt egy nagyot, és lefelé pillantott a nagyterembe, amerre apánk szobája volt. Ő nem gyűlölte úgy, ahogyan én,

és a gondolat, hogy ne higgyen az apám által mondottaknak – miszerint ő túlságosan jó énhozzám, és hogy szeretnie engem ostobaság –, büntudattal töltötte el. Végül bólintott. Éreztem, ahogy leesik a kő a szívemről, mintha elengedett volna.

– Légy óvatos, vigyázz magadra! Sok szerencsét!

Még utoljára egymás szemébe néztünk. *Te is velem jöhetnél*, gondoltam. *De tudom, hogy nem jössz. Túlságosan rémült vagy. Eredj vissza, és mosolyogj a ruhákra, amiket apánk vesz neked!* De azért egy pillanatra ellágyultam. Mindig is Violetta volt a jó kislány. Nem ő tehet róla, hogy így alakult. *Tiszta szívemből kívánom, hogy élj boldogan! Remélem, szerelmes leszel, és boldog házasságban élsz majd. Isten veled, húgom!* Nem mertem tovább várni rá, hogy mond-e valamit. Sarkon fordultam, az ablakhoz siettem, és kimásztam a második emeleti párkányra.

Majdnem lecsúsztam. Az esőtől minden síkos volt, a lovaglócsizmám alig talált kapaszkodót a keskeny párkányon. Néhány ezüstholmi kiesett a zsákból, és csörrenve zuhant a földre. *Ne nézz le!* Végigoldalaztam a párkányon, amíg elértem egy erkélyt, ahol leereszkedtem. A mélység felett lógva, remegő kézzel markoltam az erkély rácsát. Behunytam a szemem, és elengedtem.

A lábam összecsuclott alattam, az ütközéstől kiszaladt a tüdőmből a levegő, és csak hevertem a házunk előtt, az esőben ázva, remegő izmokkal, levegő után kapkodva. Nedves hajtincseim az arcomra tapadtak. Félresöpörtem őket, majd négykézlábra kászálódtam. Az eső mindent földöntúli, csillogó réteggel vont be, mintha valami rémálomban járnék, amiből képtelen vagyok felébredni. Próbáltam összeszedni magam. El kell tűnnöm innen, mielőtt apám észreveszi, hogy megszöktem. Végül talpra álltam, és szédelegve futni kezdtem az istálló felé. A lovak idegesen topogtak, mikor beléptem,

de elkötöttem a kedvenc csődörömet, a fülébe suttogva igyekeztem megnyugtatni, aztán felnyergeltem.

Kivágtattunk a sötétbe.

Keményen hajtottam, míg apám háza végre elmaradt mögöttünk, és elértük Dália piacterét. A piac kihalt volt, pocsolyák csillogtak mindenütt – még sohasem jártam kint a városban ilyen késői órán, és a máskor emberektől nyüzsgő hely üressége megriasztott. A csődör nyugtalanul prüszkölt a szakadó esőben, és hátrált pár lépést. A patája sárba süppedt. Lecsusszantam a nyeregből, megveregettem a nyakát, igyekeztem megnyugtatni, és a kantárnál fogva húzni kezdtem előre.

Akkor hallottam meg. A vágató paták zaját a hátam mögött.

Megdermedtem. Először távolinak tűnt – szinte teljes egészében eltompította a vihar –, de aztán, pár pillanat múlva fülsiketítően hangossá vált. Remegni kezdtem. *Az apám!* Tudtam, hogy ő közeledik; ki más lett volna.

Kezem lecsúszott a csődör nyakáról, majd az ázott sörényébe markoltam, mintha az életembe kapaszkodnék. Vajon Violetta végül mégis szólt az apámnak? Talán csak meghallotta a leejtett ezüstök csörömpölését.

És mielőtt kitalálhattam volna bármit is, megpillantottam őt, a látvány megdermesztette a véretem – hirtelen testet öltött előttem az apám, az eső áztatta éj ködéből bukkant elő, lángoló tekintettel. Az eddig eltelt évek során még sosem láttam ilyen szörnyű haragot az arcán.

Sietve vissza akartam pattanni a nyeregbe, de nem voltam elég gyors. Apám lova egy szempillantás alatt odaért, és a következő pillanatban már ő is ott volt, a csizmája hangosan loccsant egy tócsában, a kabátja lebbenve hullott alá a háta mögött. A marka vasbilincsként zárult a karomra.

– Mit művelsz, Adelina? – kérdezte hátborzongatóan nyugodt hangon.

Hasztalan próbáltam szabadulni a szorításából, csak egyre erősebben markolta a karom, míg végül felszisszentem a fájdalomtól. Az apám nagyot rántott rajtam, megtántorodtam, elvesztettem az egyensúlyomat, és térdre estem előtte. Az arcomra sár fröccsent. A zuhogó eső zajából kivált komor hangja.

– Kelj fel, te hálátlan kis tolvaj! – sziszegte a fülembbe, és felrángatott a földről. Aztán a hangja ellágyult. – Ugyan már, kicsikém! Egy merő mocsok lett a ruhád. Gyere, hadd vigyelek haza.

Ránéztem, és tiszta erőből megrántottam a karomat. Esőtől nedves marka lecsúszott rólam, fájdalmasan végigkarmolta a bőrömet, de szabad voltam.

A következő pillanatban azt éreztem, hogy a hajamba markol. Sikoltoztam, kezem az üres levegőt csépelte.

– Micsoda neveletlen, rossz természetű leány! Miért nem hasonlítasz jobban a húgodra? – morogta fejcsoválva, és maga után vonzott, a lova felé. A kezem beleakadt a lovam nyergére kötött zsákba, az ezüsthalmik fülsiketítő csörömpöléssel potyogtak a földre. – Hova akartál menni? Ki másnak kellenél? Ennél jobb ajánlatot soha nem fogsz kapni. Van róla fogalmad, mennyi megaláztatást kellett elszednem, mennyi házasságra tett ajánlatomat utasították el? Tudod, milyen rettenetes érzés, hogy folyton mentegetőznöm kell miattad?

Sikítottam. Teli tüdőből sikítottam, remélve, hogy a hangomra felébrednek a környező házakban alvó emberek, hogy lássák, mi történik. De vajon érdekelne bárkit is? Az apám még jobban belemarkolt a hajamba, és újult erővel kezdett húzni.

– Most hazajössz velem – mondta, egy pillanatra megállt, és rám bámult. – Jó kislány leszel. Az apád tudja, hogy mi a legjobb neked.

Összeszorítottam a fogam, és a szeme közé bámultam.

– Gyűlöllek! – suttogtam.

Dühében az arcomba vágott. Csillagok szikráztak fel a szemem előtt. Megtántorodtam, és lerogytam a sárba. Az apám keze még mindig a hajamat markolta. Olyan erősen húzta, hogy éreztem, amint a hajszálak kiszakadnak a fejbőrömből. *Túl messzire mentem*, hasított belém a rémület ködén át. Túlfeszítettem a húrt. A hullámok összecsapni készültek a fejem felett, a vér és eső óceánja kavargott körülöttem.

– Egy szégyenfolt vagy az életemen – suttogta a fülembé, dermesztő, jeges gyűlölet csöpögött a szavaiból. – Azt teszed, amit mondok, vagy esküszöm, inkább *megöllek*, de nem hagyom, hogy tönkretedd ezt az üzletet.

Ekkor valami eltört bennem. Az ajkamra mosoly ült ki, ami aztán vicsorgássá torzult.

Energia áramlott belém, vakító fény és sötét szélvihar töltött el. Hirtelen mindent különös élességgel láttam magam körül – az apám előttem mozdulatlaná merevedve, dühtől eltorzult arca egy hajszálynnyira az enyémtől, a holdfényben ragyogó környék színei kifakultak, minden fekete és fehér lett. A levegőben vízcseppek lebegnek. Mindent milliányi fénylő fonál köt össze minden mással.

Valami mélyen legbelül azt mondja, hogy húzzam meg a szálakat. Körülöttünk a világ mozdulatlaná dermedt, aztán mintha az elém kisiklott volna a testemből, hogy beszívárogjon a talajba, majd szörnyű látomásként bukkanjon elő belőle. Tagbaszakadt, fekete alakok keltek ki a földből, kifacsart tagjaik rángatóztak, vérben forgó szemük egyenesen az apámra meredt, agyarakkal teli szájukat hatalmasra tátották. Az apám szeme elkerekedett, döbbenet hátrahőkölt a feléje tántorgó fantomok láttán. Elengedett. A földre zuhantam, és

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

amilyen gyorsan csak tudtam, távolabb kúsztam tőle. A kísérteties, sötét alakok tovább támolyogtak felé. Meglapultam köztük, a tehetetlenség és a hatalom érzése töltött el, miközben figyeltem, ahogy elhaladnak mellettem.

*Adelina Amouteru vagyok, suttogták a kísértetek apámnak, ki-
mondva legfélelmetesebb gondolataimat, a hangok kórusából csak
úgy csöpögött a gyűlölet. Az én gyűlöletem. Nem vagyok senki tulaj-
dona. Itt és most megesküszöm rá neked, hogy sokkal magasabbra fogok
emelkedni, mint amire te szántál engem. Olyan erő leszek, amit még
nem látott ez a világ. Olyan hatalomra teszek szert, hogy többé senki
sem mer majd bántani.*

Egyre közelebb értek hozzá. *Várjatok*, akartam kiáltani, annak ellenére, hogy valami különös, felszabadult öröm töltött el. *Várja-
tok, álljatok meg!*

De az iszonytató alakok nem hallgattak rám. Az apám felsikoltott, kétségbeesetten csapkodta a felé nyúló, csontos ujjakat, majd megpördült, és futni kezdett. A réműlettől elvakulva. Egyenesen belerohant a lovába, majd hanyatt zuhant a sárba. A ló felnyihogott, kitágult szemének fehérje megvillant a sötétben. Felágaskodott, mellső lábaival a levegőt kapálta...

Aztán visszazökkent a patáira. Egyenest apám mellkasára.

Apám ordítózása félbeszakadt. A teste összerándult.

Az árnyalakok abban a pillanatban eltűntek, mintha ott sem lettek volna. Az eső hirtelen újra rákezdett, villámok szaggatták az eget, a mennydörgéstől remegett a talpam alatt a föld. A riadt ló szabadulni igyekezett, de csak még jobban megtaposta apám testét. Majd a fejét dobálva elvágtatott a zuhogó esőben. Tűz és jég áramlott lüktetve az ereimben, az izmaim sajogtak. Ott feküdtem a sárban, remegve, hitetlenkedő pillantásom rettegve tapadt a pár lépésnyire heverő,